

megvesztegető jelenet Anna *férjének* koporsója mellett történik. Ezt a félreértést ugyanis nem lehet kiirtani a világból. Így a közönség teljesebbnek érzi a jelenet borzalmát. Ez a jelenet amellett szól, hogy a férfi szerelme beláthatatlan mélységben van és nagyon szemérmes. Ilyen szörnyű hévvel és ilyen elokvenciával csak hazudni lehet. Úgy látszik, ezt a közönség jobban szereti. Az bizonyos, hogy a színész is megittasodik tőle. E nélkül a lenyűgöző mámor nélkül nem lehetne végigtombolni azt a férfiadalt, amely végül a napot rendeli meg magának, hogy gyönyörködhessék a saját árnyékában.

* * *

Igen szép eredményeket, boldog színházi esték örömét találhatja a multjában egy színész, ha pályája végéről visszatekint. Nagy emléket állíthat magának a köztudatban. Utána jövő generációk lelkébe vésheti a képzelete erejét. Világíthatja az utat a jövőnek, szóval megalkothatja a maga számára a színészhalhatatlanságot akkor is, ha sohasem játszott Shakespearet, mint ahogy igen sokan vannak előttünk és köztünk ilyen színészek. De a mámor teljességét, a mindenségbe való lendülés gyönyörűségét, az élőszó diadalát nem ismerhette meg a legmagasabb fokon Shakespeare nélkül.

Befejezésül még egyszer kérem a kétkedőket, vegyenek kezükbe szerepet valamely sikeres darabból és ítéljék meg, hogy abból a szerepből mit nem lehet, és vegyenek kezükbe Shakespeare szerepet és ítéljék meg, hogy abból mit nem tudnának megteremteni, és azután majd leszek bátor folytatni felolvasásomat ezen a címen: Művészet-e a színészet?

Ódry Árpád.

MINT HÓPALÁST.

*A hűvös, tiszta, szent titok
körülölel, mint hópalást
a társtalan hegyóriást.
A napsugár csak fénylik ott,
heve nem éget rést, csikot
s nem tépi szét a szín-varázst
a csillogó örök havon.*

*Ha jő az éj, aggódva jön
a köd köréje lila fátyolt,
úgy tűzi fel a csillagtábor
fejére ékes diadémul.*

*Tövében ül bús jellegforma:
a földnek gőze, szennye, korma.
A durva zaj sóhajjá némul,
a verték, a könny is tiszta pára,
mire felér fehér ormára.*

*— És minden csöppje gyönggyé dermed,
más csillogást kap, más értelmet...*

*De utat hozzá nem nyitok!
A hűvös, tiszta, szent titok
körülölel, mint hópalást
a társtalan hegyóriást.*

Réz Gyula.